ΕΙΚΟΝ(ΟΜ)ΙΚΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

Οικονομία είναι η κατάσταση κατά την οποία η κοινότητα (ή το κράτος) διαχειρίζεται την ύπαρξη της με τη μορφή συσσώρευσης αγαθών (ή πλούτου). Η ύπαρξη οικονομικών υποθέσεων σε μια κοινωνία τείνει ιστορικά να επηρεάζει και τη πολιτική της υπόσταση δηλαδή την διαχείριση της εξουσίας της. Στον μοντέρνο καπιταλιστικό κόσμο όμως, όπου η οικονομία και το εμπόρευμα έχουν αναχθεί σε θρησκεία, ο παραπάνω διαχωρισμός έχει εξαλειφθεί πλήρως-η οικονομία έχει εδραιώσει την εξουσία της πάνω στην πολιτική.

Αρκετά με τις θεωρίες. Βρισκόμαστε τέσσερα περίπου χρόνια μετά τις αναγγελίες των ντόπιων αφεντικών μας περί κρίσης. Αυτό το φάντασμα που ονομάζεται κρίση επιτέθηκε βίαια στην καθημερινή μας ζωή, στην φρασεολογία μας, στη συνείδηση και τις πράξεις μας αλλάζοντας συνεχώς μορφές. Κάτι ακούστηκε για δημόσιο χρέος. Στην αρχή έφταιγαν οι πολιτικοί που κατά το λαό ονομάστηκαν λαμόγια. Αλλά έφταιγαν και οι μετανάστες. Έφταιξε και ο παπανδρέου και οι πασόκοι που ξεπούλησαν την χώρα μας στους ξένους κατακτητές. Τελικά,μήπως μας λένε μαλακίες;

Ας πάμε λίγο πίσω τα πράγματα. Εκεί οπού το κευνσιανό* κράτος πέθαινε και απ' τα ερείπια του αναδυόταν ο νεοφιλελευθερισμός. Το πρώτο μοντέλο (αλλιώς κράτος πρόνοιας) βρέθηκε σε κρίση τριών διαστάσεων: κρίση στασιμότητας και υποαπασχόλησης, κρίση πληθωρισμού και ανατίμησης εμπορευμάτων και εσωτερική κρίση λόγω των εργατικών αντιστάσεων (δεν πρόκειται για τρεις διαφορετικές κρίσεις αλλά για τρεις οψεις της κρίσης). Το δεύτερο μοντέλο ήρθε στις αρχές τις δεκαετίας του '70 να απαντήσει στην κρίση, με κυρίαρχα όπλα του την ελεύθερη αγορά και την βίαιη υποτίμηση της εργασίας(μείωση μισθών).

Λόγω όμως της ελλιπούς κρατικής παρεμβατικότητας και της τεχνολογικής αναδιάρθρωσης, η συσσώρευση αυξήθηκε τόσο ώστε αδυνατούσε να συνδεθεί με το υπάρχον εργατικό δυναμικό (η αύξηση της παραγωγικότητας της εργασίας έφερε μείωση της τιμής των εμπορευμάτων- άρα και της εργατικής δύναμης- ο εργάτης αδυνατούσε να καταναλώσει αυτά τα εμπορεύματα και τα αφεντικά δεν κατέγραφαν κέρδη). Για να εκτονωθεί η παραπάνω κατάσταση, ο νεοφιλελευθερισμός μετέφερε το ενδιαφέρον των μεγάλων επιχειρήσεων που έμεναν αλώβητες απ΄την κρίση στην ΄΄οικονομία΄΄ (δηλαδή στο οικονικό κεφάλαιο,στον χρηματοπιστωτικό τομέα). Αυτή ήταν η νέα αγορά που εφευρέθηκε και που θα ανέστειλε προσωρινά την υπερσυσσώρευση...

κευνσιανό: προέρχεται απ' τον κευνσιανισμό δηλαδή τη θεωρία της πολιτικής οικονομίας που διατύπωσε ο τζων μέυναρντ κέυνς. Βασική ιδέα της ήταν πως καθώς η καπιταλιστική οικονομία δεν είναι αυτορυθμιζόμενη, το κράτος πρέπει να έχει παρεμβατικό ρόλο για τη διατήρηση των ισορροπιών του συστήματος.

Φτάνοντας στη δεκαετία του 2000 αυτή η φούσκα έσκασε! Οι ελληνικές τράπεζες βρέθηκαν να έχουν στα συρτάρια τους χρηματοπιστωτικά χαρτιά που ουδεμία σχέση είχαν με την κατάσταση της πραγματικής οικονομίας του κράτους-οφειλέτη. Το ελληνικό κράτος τότε (γύρω στο 2007 αν δεν κάνουμε λάθος)παρενέβη δυναμικά και ...δημιούργησε το δημόσιο χρέος κρατικοποιώντας τα χρέη των τραπεζών. Ακολούθησαν βίαιες περικοπές σε μισθούς και συντάξεις,εντατικοποίηση της καθημερινότητας και να μαστε!